

ทัศนะความรักของตัวละครในนวนิยายชุด Love Curse คำสาปนี้มีรัก Characters' Conceptions of Love in Novel Series "Love Curse", Kam Sab Nee Mee Ruk

พิชามณัฐ วรรณชาติ^{1*} นูร์อัยมี แวเดร์¹

Pichamon Wannachat^{1*}, Nur-aimee Waede¹

(Received: July 21, 2020; Revised: February 8, 2021; Accepted: March 11, 2021)

บทคัดย่อ

บทความนี้มีจุดประสงค์เพื่อวิเคราะห์ด้านทัศนะความรักของตัวละคร ในนวนิยายชุด Love Curse คำสาปนี้มีรัก ทั้งหมด 4 เล่ม ผู้แต่ง 4 คน คือ คำสาปร้ายกลายเป็นรัก ของภัสรา, สาปรักบรรเลง ของ ปัญญ์ปรียา, ต้องสาปรัก ของณามิวอาห์ และปาฏิหาริย์รักต้องสาป ของศุวิลา เสนอผลการศึกษาแบบพรรณนาวิเคราะห์โดยระเบียบวิธีทางวรรณคดีวิจารณ์ ผลการศึกษาพบว่า ผู้เขียนเสนอทัศนะความรักใน 3 รูปแบบ ได้แก่ (1) ความรักในครอบครัว (พ่อแม่/พี่น้อง) ในส่วนของพ่อแม่พบ 2 ประเด็นย่อยคือ (1.1) การยึดถือความสุขของลูกเป็นหลักและเปิดโอกาสให้ลูกตัดสินใจใช้ชีวิตด้วยตนเอง เพื่อให้ลูกเกิดการเรียนรู้และมีอิสระอย่างเต็มที่ (1.2) การมอบความรักและให้อภัยแก่ลูกเสมอ ความสุขของลูกเป็นสิ่งสำคัญเหนือสิ่งอื่นใด และไม่ว่าลูกจะทำให้เสียใจอย่างไรพ่อแม่ก็อภัยให้ได้ และในส่วนของพี่น้องที่เด่นชัดคือตัวละครที่เป็นพี่น้องฝาแฝดและมีบทบาทต่อการดำเนินเรื่อง พบเพียง 1 ประเด็นย่อยคือข้อ (1.3) การเป็นที่พึ่งพาและร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน ไม่ทอดทิ้งกัน (2) ความรักระหว่างคู่รัก พบ 4 ประเด็นย่อยคือ (2.1) การมอบความปรารถนาดีให้กัน เสียสละ และไม่ต้องการสิ่งตอบแทน (2.2) ความเรียบง่าย สดใส สามารถเติมเต็มส่วนที่ขาดหายไป (2.3) การยอมรับตัวตนของอีกฝ่ายทั้งข้อดีและข้อเสีย และยอมรับความรู้สึกของตัวเองอย่างตรงไปตรงมา (2.4) การอยู่เคียงข้างกันและให้ความสำคัญกับปัจจุบัน ไม่ยึดติดกับอดีตที่อาจพลัดพลึงไป เพราะไม่ยอมรับและไม่รู้จักหัวใจตนเอง และ (3) ความรักต่อสิ่งเหนือธรรมชาติ มี 4 ประเด็นย่อยคือ (3.1) การปล่อยวางและการให้อภัย ทั้ง 2 สิ่งจะช่วยปลดปล่อย

¹คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี บทความนี้ปรับจากสารนิพนธ์ระดับปริญญาตรี รายวิชา 411-419 การศึกษาอิสระ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ของนางสาวนูร์อัยมี แวเดร์ อาจารย์ที่ปรึกษาคืออาจารย์พิชามณัฐ วรรณชาติ

¹Faculty of Humanities and Social Sciences, Prince of Songkla University, Pattani Campus, Thailand. Adapted from an undergraduate independent study of semester 2/2018. Author: Nur-aimee Waede. Advisor: Pichamon Wannachat.

*Corresponding author. E-mail: punchikaw@yahoo.com

ความรู้สึกเคียดแค้น พยาบาท (3.2) การไม่เพิกเฉยต่อความทุกข์ของผู้อื่น มีเมตตาต่อผู้ที่ทุกข์ร้อนและสามารถช่วยเหลือได้ตามศักยภาพ (3.3) การพิสูจน์ความจริงใจของผู้อื่นเป็นที่รัก โดยใช้ทั้งการกระทำและเวลาเป็นข้อพิสูจน์ และ (3.4) การยอมรับและเชื่อมั่นในรักแท้ ซึ่งหากยอมรับและเชื่อมั่นในรักแท้ก็จะก่อให้เกิดความศรัทธาต่อความรัก

คำสำคัญ: ความรัก ตัวละคร ทศนะ นวนิยาย

Abstract

This article aimed to analyze characters' conceptions of love in the novel series of "Love Curse, Kam Sab Nee Mee Ruk", which contains four episodes, written by four authors: "Kam Sab Ray Glay Ruk" by Pasrasaa, "Sab Ruk Ban Leng" by Panpreeya, "Thong Sab Ruk" by Jhaamuah, and "Pa Ti Han Ruk Thong Sab" by Suvila. Data were presented through an analytical description derived from literary criticism. Findings revealed that the authors portrayed three primary conceptions of love. First, the family love (parents and siblings) comprised two parent-related sub-conceptions as follows: (1) prioritizing their children's happiness and giving them freedom to make their own decision to maximize their learning, (2) parents prioritizing their children's happiness and always forgiving them when they make mistakes, and (3) siblings depending on each other and being together through thick and thin. Second, the romantic love contained four sub-conceptions including (1) sending best wishes and having dedication for love without expecting anything in return, (2) simplicity, lively, and fulfillment, (3) accepting the partner's identities such as strengths and weaknesses, and remaining true to their emotions and (4) standing by one another, living in the present, and letting go of past mistakes causing from not accepting their own feelings. Last, the superstitious love included four sub-conceptions, which were (1) letting go and forgiveness; leaving resentful and vengeful feelings, (2) not neglecting when others suffer, showing mercy to those in need, and lending help if affordable, (3) proving love through actions and time; and (4) accepting and trusting in true love, which leads to faith in love.

Keywords: Love, Character, Conception, Novel

บทนำ

นวนิยายเป็นวรรณกรรมประเภทหนึ่งที่แต่งขึ้นโดยเพิ่มองค์ประกอบและรายละเอียดต่าง ๆ เช่น สถานที่จริง คนในชีวิตจริง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง เพื่อให้เกิดความสมจริงมากยิ่งขึ้น และมุ่งเน้นสร้างความสนุกสนานเพลิดเพลินแก่ผู้อ่าน “อย่างไรก็ดี การเขียนนวนิยายนั้นเป็นการบรรยายพฤติกรรมของมนุษย์และสังคม อาจเกิดขึ้นจากความเป็นจริง หรือจินตนาการของผู้เขียนหรือระคนกันระหว่างข้อเท็จจริงกับจินตนาการ ซึ่งนวนิยายอาจมีวิธีการเขียนได้หลายรูปแบบ แต่ไม่สามารถสรุปเป็นกฎเกณฑ์ตายตัวได้” (บุญยงค์ เกศเทศ, 2536) นวนิยายในปัจจุบันมีหลายประเภท เช่น นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน นวนิยายแนวรักโรแมนติก นวนิยายแนวแฟนตาซี นวนิยายแนวสยองขวัญ เป็นต้น บางประเภทก็มีลักษณะผสมผสานกันหลายแบบ นอกจากนี้ในการพิจารณานวนิยายแต่ละเรื่องไม่เพียงแต่พิจารณาพฤติกรรมของตัวละคร โครงเรื่องหรือกลวิธีในการแต่ง ทศนะหรือแนวคิดก็เป็นสิ่งสำคัญในการพิจารณา ในทางวรรณกรรมแนวคิดของเรื่องหมายถึง ทศนะที่แสดงสาระสำคัญของเรื่องหรือแก่นเรื่อง ที่ผู้แต่งต้องการนำเสนอแก่ผู้อ่าน ผ่านโครงเรื่อง ตัวละคร และองค์ประกอบอื่น ๆ อีกทั้งยังเป็นจุดสำคัญของเรื่องที่สามารถเชื่อมโยงต้นเรื่องจนถึงปลายเรื่องเข้าด้วยกันได้ (สุวรรณ เกรียงไกรเพชร, 2514, อ้างถึงใน อารยา ทองเพชร, 2550)

ผู้เขียนมีหน้าที่ถ่ายทอดทศนะหรือแนวคิดบางประการผ่านตัวละครให้ผู้อ่านรับรู้และเข้าใจ บางทศนะมีคุณค่าต่อการดำเนินชีวิต และช่วยชี้แนวทางให้เห็นความเพียรพยายามในการเข้าใจ บางอย่างที่คุณแต่งมันใจว่ามีคุณค่ามากพอที่จะสร้างแรงใจให้ชีวิตดำเนินไปอย่างถูกต้องของคลองธรรม อย่างเช่นทศนะด้านความรักหลากหลายรูปแบบที่ปรากฏในเนื้อหาของนวนิยายชุดนี้ ไม่ว่าจะเป็นความรักของคนในครอบครัว ความรักระหว่างคนรัก และความรักต่อสิ่งเหนือธรรมชาติ ก็ล้วนสื่อให้เห็นว่าความรักเป็นสิ่งสำคัญต่อการดำรงชีวิตและเป็นพลังสำคัญช่วยให้ชีวิตก้าวเดินต่อไปได้ ความรักที่แท้จริงยังทำให้ตัวเรามีทัศนคติที่ดีขึ้น เช่น ปรับเปลี่ยนตัวเองเพื่อคนรัก ให้อภัยง่ายขึ้น และยินดีที่คนรักเจอคนที่ดีและเหมาะสมกว่าตนเองได้ โมนิล เดชะวชิรกุล (2562) ได้กล่าวถึงความรักว่าเป็นความรู้สึกที่มีอิทธิพลและให้พลังกับตัวเอง ทำให้เราอยากปรับเปลี่ยนตัวเอง และยังสามารถให้อภัย ซึ่งให้อภัยในที่นี้คือการไม่จดจำความผิดของคนรักด้วย และถ้าหากเรารักเป็น เราจะห่วงใย ใส่ใจ ไม่อยากทำให้คนรักเจ็บปวด การที่เราเจ็บปวดเพราะความรักอาจมาจากการรักไม่เป็น และไม่ใช้ความรักที่ถูกต้อง แต่เราเพียงอ้างความรักเพื่อใช้ทำร้ายซึ่งกันและกัน และสิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับความรักก็คือ ความหวังดี ประารถนาให้คนรักเจอสิ่งที่ดี แม้ว่าสิ่งที่ดีนั้นอาจจะไม่ใช่การเป็นคนรักกับเราแล้วก็ตาม

ในนวนิยายชุด Love Curse คำสาปนี้มีรัก มีทั้งหมด 4 เล่ม และมีผู้แต่ง 4 คน คือ คำสาปร้าย กลายรักผู้แต่งคือภัสสรสา สาปรักบรรเลงผู้แต่งคือปัญญปรียา ต้องสาปรักผู้แต่งคือฉวีมาวิอาห์

ปาฏิหาริย์รักต้องสาปผู้แต่งคือศุริลา ทั้ง 4 เล่มเป็นนวนิยายที่ใช้ความรักเป็นตัวเดินเรื่องเพื่อแก้ไขคำสาปที่ตัวละครต้องประสบ แต่ยังคงความเป็นนวนิยายแนวรักโรแมนติก ตัวละครเอกทั้ง 4 เรื่องถูกสาปจากสิ่งของต้องสาปทั้ง 4 ชิ้น คือ กระบอก เครื่องเล่นแผ่นเสียงกับแผ่นเสียง กำไล และชุดกาน้ำชา สิ่งของทั้ง 4 ชิ้นถูกซื้อมาจากหญิงปริศนาที่บ้านโบราณหลังเดียวกัน สิ่งของเหล่านี้เป็นเพียงแค่จุดเริ่มต้นในการสร้างทัศนะความรักของตัวละครเท่านั้น เมื่อตัวละครถูกสาปจากสิ่งของต้องสาปเหล่านี้แล้ว ทำให้พวกเขาได้สัมผัสกับรักแท้ เพราะความรักคือสิ่งเดียวที่จะแก้คำสาปนี้ได้

ดังนั้นทัศนะความรักที่ปรากฏในนวนิยายชุดนี้จึงมีความสำคัญในแง่ที่ว่า ไม่มีคำสาปใด ๆ ที่จะทำลายชีวิตของคนให้พินาศได้ หากคนเรามอบความรักที่แท้จริงให้แก่กัน ในเนื้อเรื่องแสดงให้เห็นว่าพลังแห่งความรักมีอำนาจมากพอที่จะทำให้ตัวละครกล้าเผชิญหน้า และช่วยกันหาทางแก้ไขคำสาปเหล่านั้น คำสาปยังทำให้ตัวละครเข้าใจและสัมผัสกับรักแท้ และที่น่าสนใจก็คือนอกจากความรักที่ตัวละครมอบให้แก่กันในฐานะมนุษย์แล้ว ความรักนั้นยังแผ่ไปถึงการมอบความรักให้แก่สิ่งเหนือธรรมชาติที่เป็นจุดเริ่มต้นของคำสาปอีกด้วย ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาทัศนะความรักของตัวละครในนวนิยายชุด Love Curse คำสาปนี้มีรักทั้ง 4 เล่ม

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อวิเคราะห์ทัศนะด้านความรักของตัวละครในนวนิยายชุด Love Curse คำสาปนี้มีรัก

การทบทวนวรรณกรรม

การศึกษาวรรณกรรม ทัศนะหรือแนวคิดเป็นองค์ประกอบสำคัญไม่น้อยไปกว่ากลวิธีในการประพันธ์ อย่างโครงเรื่องหรือตัวละคร และในหลายกรณีทัศนะหรือแนวคิดทำให้ผู้อ่านเข้าใจความเป็นมนุษย์ทางอ้อม โดยอาศัยประสบการณ์ของผู้เขียน ดังที่ ธัญญา สังขพันธานนท์ (2539) ได้กล่าวถึงแนวคิดว่า “หมายถึงความคิดอันเป็นศูนย์กลางในงานเขียนที่แสดงให้เห็นความเป็นจริงเกี่ยวกับประสบการณ์ของมนุษย์” ทัศนะหรือแนวคิดจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้เขียนต้องการสื่อมายังผู้อ่านผ่านโครงเรื่อง พฤติกรรม ความคิดและอารมณ์ของตัวละคร เช่นเดียวกับทัศนะด้านความรักก็ล้วนผ่านโครงเรื่อง พฤติกรรมและบทสนทนาของตัวละครทั้งสิ้น และการศึกษาความรักยังสามารถศึกษาผ่านทฤษฎีทางจิตวิทยาได้อีกด้วย ดังที่พินิตาพร จงราเชนทร์ (2559) กล่าวว่า “ความรักเป็นหนึ่งในอารมณ์ความรู้สึกของมนุษย์ที่มีหลากหลายระดับ ตั้งแต่ระดับทั่วไปจนถึงระดับเกินพอดี รวมทั้งความรู้สึกดึงดูดใจที่ไม่สามารถอธิบายได้ว่าเกิดจากสิ่งใด จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่ความรักจะปรากฏในบทเพลงหรือบทกวีมากมาย และขยายวงกว้างมาจนถึงศาสตร์ทางด้านจิตวิทยา”

การใช้ทฤษฎีทางจิตวิทยาประกอบการศึกษารูปแบบของความรัก เช่น ในบทความวิจัย “รูปแบบความรักของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ” ของ พนิดาพร จงราเชนทร์ (2559) ศึกษา รูปแบบความรักและเปรียบเทียบรูปแบบความรักตามปัจจัยส่วนบุคคลของนิสิตมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ กลุ่มข้อมูลคือนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 172 คน โดยมีเครื่องมือ ที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบวัดรูปแบบความรักที่ปรับปรุงมาจากทฤษฎีสามเหลี่ยมความรักของ Sternberg ซึ่งประกอบด้วยความสนิทสนม ความสนใจ และพันธะสัญญา ผลการศึกษาพบว่านิสิตมีความสนใจ แตกต่างกันตามชั้นปีและคณะที่สังกัดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอยู่ที่ระดับ .05

ในงานวิจัยเรื่องรูปแบบความรักและภาษารักที่ปรากฏในมิวสิควิดีโอเพลงไทยลูกทุ่งสมัยนิยม ของ ปาวิณ รัสมิ (2561) ผู้วิจัยได้อธิบายเรื่องรูปแบบของความรักว่าเป็นอารมณ์ชนิดหนึ่งของมนุษย์ ที่สามารถพัฒนาเปลี่ยนแปลงและหายไปได้ และมีหลากหลายรูปแบบ ผู้วิจัยได้กล่าวถึงนักวิชาการ หลายคนที่ได้กล่าวถึงรูปแบบและทฤษฎีของความรัก ทฤษฎีที่โด่งดังคือทฤษฎีสามเหลี่ยมความรักของ Sternberg ซึ่งมี 3 องค์ประกอบได้แก่ (1) ความลุ่มหลง คือ ความรู้สึก โรแมนติก มีความดึงดูดทางกาย และสนใจทางเพศ (2) ความสนิทสนม คือ ความเข้าใจ ความใกล้ชิด ความห่วงใยซึ่งกันและกัน (3) การตัดสินใจและการผูกมัด คือ ความสัมพันธ์ที่ชัดเจน ตัดสินใจให้ความสัมพันธ์ระหว่างคู่รักยังคง อยู่ตลอดไป องค์ประกอบทั้ง 3 ของทฤษฎีสามเหลี่ยมความรัก ทำให้เกิดความรัก 8 รูปแบบ คือ (1) การไร้รัก (2) ความชอบ (3) ความรักแบบหลง (4) ความรักที่ว่างเปล่า (5) ความรักโรแมนติก (6) ความรักแบบเพื่อน (7) ความรักแบบโง่เขลา และ (8) ความรักอันสมบูรณ์ ปาวิณได้ศึกษามิวสิควิดีโอเพลงไทยลูกทุ่งของค่ายแกรมมี่โกลด์และค่ายอาร์สยาม ผลการวิจัยพบว่ามิวสิควิดีโอของค่าย แกรมมี่โกลด์ พบรูปแบบความรักแบบโง่เขลา และมีแก่นเรื่องความรักแบบนอกใจมากที่สุด ส่วนค่าย อาร์สยาม พบรูปแบบความรักแบบโรแมนติก และมีแก่นเรื่องความรักแบบมั่นคงมากที่สุด

อย่างไรก็ตาม ในบทความวิจัย ทศนะความรักของตัวละครในนวนิยายชุด Love Curse คำสาปนี้ มีรักไม่ได้ นำทฤษฎีทางจิตวิทยาใช้ในการวิเคราะห์ เพราะเน้นการวิเคราะห์เชิงเอกสารที่เน้นตีความ จากตัวบทประพันธ์

แนวคิดหรือทัศนะด้านความรักที่สะท้อนผ่านตัวเนื้อหาหรือตัวบทประพันธ์ บ่อยครั้งที่ผู้เขียน นำเสนอความรักแบบลึกซึ้งและเต็มไปด้วยความสนใจ และเชื่อมั่นว่าเป็นรักแท้หรือเป็นรักนิรันดร์ ที่ไม่มีสิ่งใดมาพรากความรู้สึกรักที่มีให้แก่คนรักได้ แม้กระทั่งความตาย ในงานวิจัยของเฉลิมศรี จอกทอง (2534) ที่ได้ศึกษาเรื่อง “แนวคิดเกี่ยวกับความรักในบทกวีนิพนธ์ของเอมิลี ดิกคินสัน” จากการศึกษพบว่า แนวคิดเกี่ยวกับความรักในบทกวีนิพนธ์ของเอมิลี ดิกคินสัน จำนวน 55 บทนั้น แบ่งได้เป็น 4 กลุ่มใหญ่ ๆ ดังนี้ (1) โคลงที่กล่าวถึงความรักแบบอุดมคติ แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มย่อยคือ

(1.1) โคลงที่กล่าวว่าความรักเป็นอมตะ (1.2) โคลงที่ผู้พูดกล่าวยืนยันในความรักแท้ของตน (1.3) โคลงที่กล่าวถึงความตายและการพลัดพราก (2) โคลงที่รำพึงรำพันถึงคนรักที่จากไป (3) โคลงที่กล่าวถึงความสลับซับซ้อนของความรัก และ (4) โคลงที่กล่าวถึงอาณาภาพของความรัก ซึ่งเอมิลี ดิกคินสัน ได้กล่าวถึงความรักแบบอุดมคติมากที่สุด และยกย่องความรักประเภทนี้มาก โดยกล่าวว่าความรักเป็นสิ่งที่เปี่ยมอมตะ และถึงแม้ผู้ที่มีความรักจะตายไป แต่ความรักของเขายังคงอยู่ และรักแท้ในทัศนะของตนคือสามารถยอมเสียสละทุกสิ่งทุกอย่างแม้กระทั่งตัวเองเพื่อคนที่รักได้ ส่วนความตายและการพลัดพรากก็ไม่ใช่อุปสรรคของความรัก ในทางตรงกันข้ามกลับทำให้คู่รักได้สัมผัสกันใกล้ชิดกันมากขึ้น เพราะเชื่อว่าเมื่อตายไปแล้วคู่รักจะได้ไปพบกันอีกครั้ง และมีชีวิตอยู่ด้วยกันกับความรักที่เป็นอมตะชั่วนิรันดร์

แนวคิดหรือทัศนะด้านความรักที่สะท้อนผ่านทัศนะของบุคคลปรากฏในบทความวิจัยของ พระครูสุนทรสังฆพินิจ, ปกรณ์ มหากันธา, และสมหวัง แก้วสุฟอง (2561) ได้ศึกษาเรื่อง “การศึกษาวิเคราะห์ความรักในทัศนะ อัลแบร์ต กามูส” ด้วยวิธีวิจัยเชิงเอกสารผ่านงานเขียนของเขาจำนวน 12 เรื่อง จากการศึกษาพบว่า อัลแบร์ต กามูส มีทัศนะเกี่ยวกับความรักดังนี้ (1) ความรักในธรรมชาติ คือลักษณะของความรักที่มนุษย์สามารถค้นพบผ่านความงาม ความจริงใจ และความจริงเกี่ยวกับสังคมของสิ่งต่าง ๆ ด้วยการพินิจและสัมผัสธรรมชาติ บนพื้นฐานการเข้าถึงด้วยความรู้สึกลึกภายในของมนุษย์แต่ละคน (2) ความรักในสังคมและการเมือง ในที่นี้คือการเป็นกบฏต่อกฎเกณฑ์ทางสังคมและการเมืองที่ละเมิดชีวิตและเสรีภาพของมนุษย์ (3) ความรักในครอบครัว คือความรักความผูกพันในครอบครัวที่เป็นความรักอันบริสุทธิ์ที่เขามีต่อบุคคลในครอบครัวและครูของเขา เป็นความรักที่น่าพากามูสไปสู่ความรักเพื่อนมนุษย์ และยังเป็นการแสดงถึงความปรารถนาอันแรงกล้าในการดำรงชีวิตของเขา (4) ความรักในมิตรภาพ เป็นความรักในมนุษยชาติ และแสดงแนวคิดเรื่องมนุษยธรรมของเขาด้วย (5) ความรักในอัตถิภาวะ คือความรักที่เขามีต่อผู้หญิงโดยการใช้ชีวิตดำเนินไปตามความปรารถนาอันแรงกล้า และเป็นความรักที่เคารพสิทธิ เสรีภาพ และความเป็นตัวเองของผู้หญิงที่ตนมีความสัมพันธ์ กล่าวได้ว่า ทัศนะเรื่องความรักของอัลแบร์ต กามูส เป็นความรักที่มีเพื่อคนอื่นและสิ่งอื่น ส่งผลให้เขามีความเข้าใจเพื่อนมนุษย์และชาวซึ่งในคุณค่าของธรรมชาติ และยังมีส่วนทำให้เขาเป็นนักจริยธรรมที่พร้อมจะออกมาปกป้องความอยู่ดีธรรมไม่ว่าจะในรูปแบบใดก็ตาม นอกจากนี้ ทัศนะความรักของกามูสสะท้อนให้เห็นความปรารถนาที่แรงกล้าต่อการใช้ชีวิต การสร้างความหมายในชีวิตจากสิ่งที่ตนเองกระทำ และการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นด้วยความรักที่เป็นอิสระและเชื่อตรงต่ออารมณ์ความรู้สึกของตนเอง

ในที่นี้ผู้วิจัยจะยึดแนวการวิเคราะห์ทัศนะความรักของตัวละครในนวนิยายชุด Love Curse คำสาปนี้มีรัก ตามแนวการวิเคราะห์ความรักในบทกวีนิพนธ์ของเอมิลี ดิกคินสัน เนื่องจากการวิเคราะห์

ทัศนะในที่นี้เป็นการวิเคราะห์ทางวรรณกรรม และส่วนใหญ่เป็นความรักของหนุ่มสาวที่พัฒนามาเป็น คู่รัก และความรักในทัศนะของอัลแบร์ต กามูส์ เนื่องจากการวิเคราะห์ทัศนะในแนวนี้อาจเป็นการ วิเคราะห์โดยยึดที่ตัวบุคคล ประกอบกับสภาพแวดล้อมที่มีอิทธิพลทางความคิดต่อบุคคลนั้น ๆ ซึ่งใน ที่นี้จะปรับมาใช้ในการวิเคราะห์ตัวละคร โดยอิงกับบริบทของเนื้อเรื่อง

วิธีการวิจัย

การศึกษาประเด็นทัศนะความรักของตัวละครในนวนิยายชุด Love Curse คำสาปนี้มีรักทั้ง 4 เล่มตีพิมพ์ครั้งแรกใน พ.ศ. 2555 คือ คำสาปร้ายกสายรัก ของ ภัสรสา สาปรักบรรเลง ของ ปัญญ์ ปรีญา ต้องสาปรักของ ฌามิวาห์ และปาฏิหาริย์รักต้องสาป ของ ศุวิลา ผู้วิจัยวิเคราะห์ตัวบทนวนิยาย ทั้ง 4 เล่ม ด้วยวิธีทางวรรณคดีคือค้นคว้าวรรณกรรมที่สนใจและค้นหาประเด็นที่ต้องการจะศึกษา รวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง วิเคราะห์ วิวิจารณ์ และตีความตัวบทประพันธ์ และเสนอผล การศึกษาแบบพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิจัย

ในนวนิยายชุด Love Curse คำสาปนี้มีรัก ปรากฏทัศนะเกี่ยวกับความรักใน 3 รูปแบบดังนี้

1. ความรักในครอบครัว (พ่อแม่/พี่น้อง)

สำหรับพ่อแม่การเลี้ยงลูกนั้นความรักและความเข้าใจเป็นสิ่งสำคัญไม่น้อยกว่าเหตุผล และเป็น ภูมิคุ้มกันทางจิตใจที่ดี ทำให้ลูกเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่พร้อมจะมีความรักและความเข้าใจผู้อื่น ทัศนะ ความรักของพ่อแม่ที่มีต่อลูก มีประเด็นและรายละเอียดดังนี้

1.1 การยึดถือความสุขของลูกเป็นหลักและเปิดโอกาสให้ลูกตัดสินใจใช้ชีวิตด้วย

ตนเอง

ในเรื่องคำสาปร้ายกสายรัก ความรักที่ซลิตมีต่อลูกคือการยึดถือความสุขของลูกเป็นหลัก เปิดโอกาสให้ลูกได้รู้จักคิด มีชีวิตเป็นของตัวเอง และเคารพในการตัดสินใจของลูก ลูกจะได้เรียนรู้ การใช้ชีวิตบนโลกใบนี้ให้เต็มที่ โดยที่ตัวเขามีหน้าที่แค่คอยดูแลให้คำแนะนำ และไม่นำประสบการณ์ ที่ตนเองเคยประสบมาปิดกั้นชีวิตของลูก ดังเนื้อความที่ซลิตให้คำแนะนำปาติดาหรือปรายว่า “พ่อไม่รู้ ว่าอะไรคือถูกอะไรคือผิด ถ้าถามพ่อ พ่อจะยึดความสุขของลูกเป็นที่ตั้ง แต่ถ้าปรายคิดว่าการถอนหมั้น กับดนตรีเป็นเรื่องผิด พ่อก็จะบอกให้ปรายทำผิด ถ้าทำผิดครั้งนี้แล้วจะทำให้ปรายมีความสุขไปตลอด ชีวิต ก็ทำผิดซะ พ่อไม่อยากให้ปรายต้องทนทรมานไปตลอดชีวิต” (ภัสรสา, 2555)

ต่างกับทัศนะความรักที่ปารตีมีต่อลูก เนื่องจากเธอเคยผิดหวังจากความรัก เธอจึงเลี้ยงลูก โดยการตัดสินใจแทนลูกทุกอย่าง ใช้ประสบการณ์ที่ตนเองเคยประสบมาปิดกั้นชีวิตของลูก พร้อมทั้งได้วางแผนกำหนดอนาคตให้ลูกโดยไม่ได้ถามถึงความต้องการหรือความสมัครใจของลูก เพราะเธอคิดว่าสิ่งที่เธอเลือกและทำให้ลูกนั้นเป็นสิ่งที่ดีที่สุด สำหรับเธอความเหมาะสมสำคัญกว่าความรัก แต่เธอไม่รู้เลยว่า การแสดงความรักเช่นนี้กลับทำให้ลูกอึดอัดและไม่มีความสุข ดังเนื้อความที่ว่า “ความรักมันไม่ได้ทำให้ชีวิตเราดีขึ้นเลยนะปราช... แม่อยู่คนเดียว เลี้ยงปราชมาคนเดียว ไม่เห็นต้องอาศัยความรักจากใคร ความสุขจากความรักมันไม่ได้ยืนยาวเลยนะปราช เชื้อแม่ แต่งงานกับพี่ดนตรี เขาเป็นคนที่เหมาะสมกับปราชที่สุดแล้ว” (ภัสรสา, 2555)

ส่วนคีตลาแม่ของลลิตาในต้องสาปรักก็ยึดความสุขของลูกเป็นหลักเสมอ ถึงแม้ว่าคีตลาจะไม่ประสบความสำเร็จในการครองคู่กับสามี ผู้เป็นบิดาของลลิตา แต่คีตลาก็เชื่อมั่นในรักแท้ เธอไม่ยอมปิดกั้นตัวเองและพร้อมเปิดใจยอมรับความรักใหม่ ๆ ที่เข้ามา แต่หากผู้ชายคนนั้นไม่ซื่อสัตย์เธอก็พร้อมจะสะบั้นความสัมพันธ์นั้นทิ้งไปอย่างไม่มีลังเล ดังที่ลลิตานึกถึงผู้เป็นมารดาว่า “แม่อาจพบรักและร้างมานับครั้งไม่ถ้วน ทว่าเมื่อต้องเลือกระหว่างศักดิ์ศรีกับผู้ชายที่สะกดคำว่าซื่อสัตย์ไม่เป็น ท่านจะเซ็ดหน้าพระนาง สะบั้นสัมพันธ์ได้ทันทีโดยไม่เหลือเยื่อใย... ในการตามหารักแท้แม่ไม่เคยยอมลดคุณค่าของตัวเอง...” (ฉามิวอาห์, 2555) และหากจะนำผู้ชายคนที่เธอเลือกแล้วให้เข้ามาอยู่ในชีวิตจริง ๆ เธอก็จะยึดความรู้สึกและถามความคิดเห็นของลูก ดังบทสนทนาที่เธอพูดกับลลิตาว่า “ลิน... คิดยังไงกับคุณรุจน์ลูก บอกแม่ได้นะ ลินก็รู้ ขอเพียงลินบอก จะอะไรแม่ก็ทำ” และ “แม่รักลินนะลูก ขอให้จำไว้ จะไม่มีวันที่ความรักไหนสำคัญกว่า แม่ยอมเสียได้ทั้งหมดแต่จะไม่ยอมให้ลินพบกับคำว่าสูญเสีย ไม่ว่าวันนี้หรือวันหน้า แม่จะทำเพื่อลินเท่านั้น คนดีของแม่” (ฉามิวอาห์, 2555)

1.2 การมอบความรักและให้อภัยลูกเสมอ

ในเรื่องสาปรักบรรเลง ความรักของพ่อแม่ที่มีต่อลูกปรากฏในตัวละครที่ชื่อญาติผู้เป็นแม่ และธิดาผู้เป็นพ่อ ทัศนะความรักที่ญาติผู้เป็นแม่มีต่อลูกหรือไท้ผู้เป็นลูก คือ เธอรักและพร้อมที่จะให้อภัยลูกเสมอ ถึงแม้ลูกจะยังโกรธเกลียดเธอก็ตาม ญาติผู้เป็นแม่ทำร้ายทางจิตใจอย่างแสนสาหัสด้วยการนอกใจ จนครอบครัวต้องแตกสลาย แต่เธอก็ไม่เคยบอกเหตุผลที่แท้จริงให้ลูกชายรับรู้ ลูกจึงเข้าใจผิดว่าเธอไม่รัก เมื่อได้กลับมาพบเจอกันอีกครั้ง ลูกชายของเธอจึงแค้นเคืองโดยการทำให้เธอเสียใจ แต่เธอก็ไม่เคยถือโทษโกรธลูกและพร้อมที่จะให้อภัย เธอยังสามารถเสียสละชีวิตเพื่อลูกได้ หากทำให้ลูกมีความสุข เห็นได้จากเนื้อความที่ว่า “...แม่ไม่อยากให้ลูกต้องมาเจ็บปวด เพียงแค่เห็นลูกมีชีวิตอยู่แล้วมีความสุข แม่ก็ตายตาหลับแล้ว...แม่ได้ใช้ชีวิตมาจนคุ้มแล้ว ถึงเวลาที่ต้องพักบ้าง...” (ปัญญปริยา, 2555)

ส่วนอีซันนั้นก็รักลูกไม่ต่างจากญาติ เขามอบความรักให้ลูกชายอย่างจริงใจ แต่ความผิดพลาดในอดีตที่เขาอกใจภรรยาจนกระทั่งเป็นหนี้เป็นสินและอยู่ในสภาพล้มละลาย เพราะถูกผู้หญิงคนใหม่ปอกลอกหลอกให้ลงทุนในสิ่งที่ไม่ได้อยู่จริง อีกทั้งญาติก็ยังทิ้งเขาไป ทำให้เขาต้องสอนทนายกรไม่ให้ไวใจใครง่าย ๆ แต่ผลที่ได้รับกลับทำให้ทนายกรกลายเป็นคนเย็นชา แข็งกระด้าง และไม่เห็นใจใคร เพราะทุกอย่างล้วนมีผลประโยชน์ตอบแทน ต้องเป็นที่หนึ่งเสมอและมีคิดว่า ความพ่ายแพ้เป็นเรื่องน่าละอาย ทนายกรสามารถทำได้ทุกอย่างเพื่อผลประโยชน์ทางธุรกิจของตน แม้ว่าสิ่งนั้นจะเรียกว่ากลโกงก็ตาม เช่น “...บางครั้งชายหนุ่มจัดการส่งคนปลอมตัวไปเป็นพนักงานของบริษัทคู่แข่ง หรือไม่ก็ปล่อยข่าวเสีย ๆ หาย ๆ ของอีกฝ่ายเพื่อให้ลูกค้าเกิดความไม่มั่นใจ” (ปัญญาปริยา, 2555)

จะเห็นได้ว่าทัศนคติความรักของพ่อแม่ที่มีต่อลูกล้วนพยายามทำสิ่งต่าง ๆ ให้ลูกมีความสุขหรือแนะนำในสิ่งที่คิดว่าเป็นประโยชน์ต่อลูกในภายภาคหน้า เมื่อเห็นลูกมีความสุขพ่อแม่ก็มีความสุขด้วย ดังนั้น พ่อแม่จึงมีความสุขในการให้ทุกสิ่งทุกอย่างแก่ลูก แม้ตัวเองจะต้องทุกข์หรือเดือดร้อนก็ตาม ในขณะที่คนทั่วไปต้องได้เท่านั้นจึงจะมีความสุข แต่บางครั้งความรักความหวังดีนั้นก็อาจทำให้ลูกไม่มีความสุข หากพ่อแม่ยังยึดความคิดของตัวเองเป็นหลัก

1.3 การเป็นที่พึ่งพาและร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน

ความรักระหว่างพี่น้องปรากฏกับตัวละคร ปาลิตา (ปราช) กับ ปาลิน (เปรี้ยว) ในเรื่องคำสาปร้ายกลายเป็นรัก ปาลิตาเข้าใจผิดมาตลอดว่าเธอเป็นลูกสาวคนเดียว จนกระทั่งเมื่อ 6 ปีก่อน ทั้ง 2 คนได้พบกันโดยบังเอิญตอนที่ปาลิตาไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ ที่เกาะเสม็ด ทำให้เธอได้รู้ว่าเธอมีพี่น้องฝาแฝดอีกคน และรู้ว่าแม่พยายามปกปิดเรื่องนี้มาตลอดด้วย การได้พบกันทำให้เธอดีใจมากและยอมรับปาลินเป็นพี่น้อง ทัศนคติความรักที่เธอมีต่อปาลิน คือ ปาลินคือพี่น้องที่ดีที่สุด เป็นที่พึ่งให้กันและกันได้เป็นอย่างดี แม้ว่าเธอกับปาลินเพิ่งจะเจอกันได้ไม่นานแต่เธอก็รู้สึกผูกพันกับปาลินมาก ปาลินคอยให้ความช่วยเหลือเธอในทุก ๆ เรื่องไม่เคยปล่อยให้เธอต้องเผชิญกับปัญหาเพียงลำพัง นอกจากพ่อกับแม่แล้วคนที่เธอรักและเสียสละให้ได้นั้นก็คือปาลิน เห็นได้จากเนื้อความที่ว่า “คะ ปราชรู้... ปราชคงไม่กล้าถอนหมั้นกับพี่ดนตรีหรอกคะถ้าพี่ดนตรีรักกับคนอื่น แต่เพื่อเปรี้ยว ปราชทำได้คะ... ปราชจะดีใจมากถ้าพี่ชายที่ดีที่สุดของปราชได้ลงเอยกับผู้หญิงที่ปราชรักมากที่สุด” (ภัสรสา, 2555)

ส่วนปาลินก็รักปาลิตาไม่น้อยไปกว่าที่ปาลิตารักเธอ เธอรับรู้จากพ่อมามากตลอดว่าเธอมีพี่น้องฝาแฝด เมื่อได้เจอกันทั้งสองคนก็สานสัมพันธ์กัน แม้ในวันที่ปาลิตาต้องเจอกับปัญหาอันหนักหน่วง คือถูกคำสาปจากกระดูกต้องสาปให้เดินไม่ได้และท่อนล่างตั้งแต่บั้นเอวลงไปจนถึงปลายเท้าไร้ความรู้สึก เธอก็ไม่ปล่อยให้ปาลิตาต้องเผชิญกับปัญหาเพียงลำพัง ถ้าปาลิตาทุกข์เธอก็ทุกข์ ถ้าปาลิตาสุขเธอก็สุขด้วย นอกจากเธอจะอยู่เคียงข้างปาลิตาในทุก ๆ เรื่องแล้ว เธอยังถือคติอีกว่า เธอจะไม่มีความสุข

บนความทุกข์ของปาลิตาเด็ดขาด ถ้าปาลิตาเสียสละให้เธอได้ เธอก็เสียสละให้ปาลิตาได้เช่นกัน เห็นได้จากเนื้อความที่ว่า “ไม่ เปรียวจะไม่มีความสุขบนความทุกข์ของปราย ถ้าปรายเสียสละให้เปรียวได้ เปรียวก็เสียสละได้” และ “ต่อให้ปรายถอนหมั้น เปรียวก็จะไม่รักกับคุณดนตรี ถ้าจะเจ็บก็ให้เจ็บกันทั้งหมด เปรียวจะไม่หนีไปมีความสุขแล้วทิ้งให้ปรายต้องแ่” (ภัสรสา, 2555) ความรักระหว่างพี่น้องคู่นี้เกิดขึ้นจากสายสัมพันธ์ที่ไม่มีวันตัดขาด แม้จะไม่เคยเจอกันมาก่อนก็ตาม แต่ความผูกพันทางสายเลือดทำให้พวกเขารู้สึกผูกพันกันตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอ และต่างฝ่ายต่างก็ใส่ใจความรู้สึกของกันและกัน เต็มใจที่จะช่วยเหลือซึ่งกันและกันตลอดมา

2. ความรักระหว่างคู่รัก

ความรักระหว่างคู่รัก อาจจะเป็นความรักที่ไม่ได้มาจากคนที่สมบูรณ์แบบไปหมดทุกอย่าง แต่มาจากคนที่สามารถช่วยให้เราเป็นคนดีที่สุดเท่าที่จะเป็นได้ และเป็นคนที่เราอยู่ด้วยแล้วมีความสุข การจะประทับใจประกอบความรักให้ยั่งยืน สิ่งสำคัญที่สุดคือต้องพยายามเข้าใจซึ่งกันและกัน รู้จักแบ่งปัน และไม่เอาเปรียบ ทัศนะความรักระหว่างคู่รัก มีประเด็นและรายละเอียดดังนี้

2.1 การมอบความปรารถนาดีให้กัน เสียสละ และไม่ต้องการสิ่งตอบแทน

สำหรับมนัสน์ในคำสาปร้ายกลายเป็นรัก ความรัก คือ การให้สิ่งที่ดีแก่คนที่เขารักและให้ด้วยความเต็มใจ แม้ตัวเขาเองอาจจะไม่ได้อะไรกลับมา ดังในตอนที่เขาเข้าใจไปเองว่าปาลิตารักดนตรี เขาจึงต้องการให้ดนตรีดูแล ปาลิตา ดังเนื้อความที่ว่า “ ‘ปรายอาจรักคุณ...’ มนัสน์สันนิษฐาน น้ำเสียงฟังไรวนิด ๆ อย่างคนไม่มีความมั่นคงในจิตใจมองดนตรีซึ่งทำเพียงยักไหล่เหมือนไม่รู้จะพูดอะไรแล้วทำได้เพียงเอื้อมมือไปกำเสื้อบริเวณอกของดนตรี พูดในลักษณะที่แทบจะเรียกได้ว่าข่มขู่ ‘ไม่ว่ายังไงอย่าทำให้ปรายเสียใจ’ ” (ภัสรสา, 2555)

ความรักที่แท้จริงไม่ต้องการสิ่งใดตอบแทนและไม่ต้องการครอบครอง ดังในทัศนะของปาลิน ความรักสำหรับเธอไม่ใช่การครอบครอง แต่ความรักคือการได้รัก ได้เสียสละ และเห็นคนที่เธอรักมีความสุข กล่าวคือ คุณค่าของความรักคือการที่เธอมีความสุขที่ได้เห็นคนที่เธอรักมีความสุข ยินดีในความสุขของคนที่คุณรัก แม้เธอจะไม่ได้ครอบครองเป็นเจ้าของ ดังเนื้อความที่ว่า

หญิงสาวมองรูปคู่หมั้นที่ต่างยิ้มแย้มส่งมาให้อีกครั้ง มองดนตรีแล้วมองปาลิตา ส่งยิ้มให้ฝาแฝดผ่านรูปถ่าย บอกตัวเองพร้อม ๆ กับบอกคู่หมั้นของตนอย่างหนักแน่นในใจ ไม่... ไม่มีอะไรต้องห่วง แม้ใจเธอหวนไหวเพียงใด แต่เธอไม่มีวันไขว่คว้าดนตรีมาเป็นของตัวเองเด็ดขาด เธอจะไม่มีวันทำร้ายปาลิตา ต่อให้ต้องถูกกรีดหัวใจก็ตามที่... (ภัสรสา, 2555)

อย่างไรก็ตาม ในท้ายที่สุดทั้งปาลินและดนตรีก็สมหวังในความรัก เพราะดนตรีไม่รู้สึกรักปาลิตาแบบหนุ่มสาว เขาเห็นปาลิตาเป็นเพียงน้องสาวคนหนึ่งเท่านั้น คนที่เขารักมีเพียงปาลินคนเดียว

ความรักที่ไม่ต้องการสิ่งใดตอบแทน ยังเห็นได้ในช่วงแรกของเรื่องสาปรักบรรเลง ทยากรหรือไทเป็นคนที่ไม่เชื่อในความรัก เนื่องจากพ่อแม่ของเขาแยกทางกัน เขาเชื่อมาเสมอว่าความรักเป็นเพียงความรู้สึกหลอกลวงอย่างหนึ่งเท่านั้น ไม่ได้มีประโยชน์ต่อชีวิต จนกระทั่งเขาได้มารู้จักและใกล้ชิดกับกันตา ทศนะที่มีต่อความรักของเขาก็เปลี่ยนไป กันตาทำให้เขารู้สึกอบอุ่น สบายใจยามที่ได้อยู่ใกล้ และทำให้เขาได้รู้จักกับความรักที่ดี กันตาเป็นคนเดียวที่ทำให้ความเจ็บปวดเมื่อครั้งที่แม่ไปจากเขาเมื่อสี่สิบปีก่อน กลายเป็นเพียงอดีตที่ไม่สามารถทำให้เขาเจ็บปวดได้อีกต่อไป ทยากรทั้งรักทั้งหวังและหวังคนรักมาก อาจเป็นเพราะตลอดชีวิตเขาต้องการความรักจากแม่มาตลอด และต้องการความรักจากคนรอบข้างด้วย แต่กลับเป็นตัวเขาเองที่ปฏิเสธความรัก และการที่เขาได้พบเจอกับกันตาคือการได้พบเจอกับความรักที่ไม่ต้องการสิ่งตอบแทน เขาจึงรักและไม่อยากเสียเธอไป จากเนื้อความที่ว่า “ครับ เธอเป็นคนสำคัญของผม เป็นคนที่คอยช่วยผมเสมอ และเป็นคนที่สอนให้ผมรู้ว่าการช่วยหรือทำอะไรโดยไม่หวังสิ่งตอบแทนมันเป็นอย่างไร ความใจดีของเธอทำให้ผม...ตกหลุมรัก” (ปัญญาปริยา, 2555)

2.2 ความเรียบง่าย สดใส สามารถเติมเต็มส่วนที่ขาดหายไป

ปาลิตาต้องการความรักแบบเรียบง่าย ต้องการคนที่อยู่ด้วยแล้วมีความสุข เติมเต็มส่วนที่ขาดหายไปให้ชีวิตกลับมาสดใสอีกครั้ง และรับได้ในสิ่งที่เธอต้องเผชิญ เห็นได้จากบทสนทนาที่ว่า

... “ถ้าปรายเป็นอย่างนี้ไปตลอด พี่นัทจะดูแลปรายไปตลอดไหม”

มนนัทยิ้ม ตอบออกมาแบบไม่ลังเลเลยสักนิด “แน่นอน ตลอดไป”

“แล้ว...” ปาลิตาอึ้ง ใ้หน้าซีดค่อย ๆ แปรเปลี่ยนเป็นแดงช้ำอย่างเขินอาย มนนัทขยับเข้าใกล้ ยกมือขึ้นแตะแก้มแดงเผวเบา

“ถามสิ... ว่าพี่จะรักปรายตลอดไปไหม”

หญิงสาวปฏิบัติตามอย่างว่าง่าย “พี่นัทจะรักปรายตลอดไปไหม”

“แน่นอน ตลอดไป...” “พี่จะรักและดูแลปราย นานเท่าที่ปรายต้องการ” “ปรายต้องการตลอดไป” “งั้นพี่ก็รักแล้วก็ดูแลปรายตลอดไป” (ภัสรสา, 2555)

ดนตรีก็เช่นเดียวกัน ความรักสำหรับเขาแล้วต้องเป็นคนที่ทำให้โลกของเขาสดใส เขาไม่เคยสนใจผู้หญิงคนไหนเลย จนกระทั่งได้มาเจอกับปาลิน เธอทำให้หัวใจของเขาเต้นแรง สิ่งที่ทำให้เขารักเธอไม่ใช่หน้าตา เพราะหากเป็นเรื่องรูปลักษณ์ภายนอกเขาต้องหวั่นไหวกับผู้หญิงคนอื่น ๆ เช่นกัน เขา

เริ่มรู้ตัวว่าชอบเธอตั้งแต่เขายังไม่รู้ว่าเป็นใคร เมื่อเขาได้ค้นพบตัวตนของเธอ เขาสัมผัสและรู้สึกได้ว่าตัวตนของเธอทำให้เขามีชีวิตชีวา โลกของเขาสดใสขึ้นตอนได้อยู่กับเธอ เห็นได้จากเนื้อความที่ว่า

ดวงตาคู่นั้น... ไม่ใช่ สิ่งที่อยู่ภายในดวงตาคู่นั้น และวิธีที่ปาลินสื่อสารมันออกมาต่างหากที่ล่อลวงเขาให้ติดกับ หลังจากนั้นเขาก็ได้ค้นพบตัวตน ตัวตนของปาลินนำมาซึ่งชีวิตชีวาของเขา

ดนตรีรู้สึกว่าการโลกของตัวเองสดใสขึ้นตอนได้อยู่กับปาลิน
ใช่... แล้วพอปาลินหายไป โลกของเขาก็หม่นหมองมัวชั่วลงราวกับเป็นท้องฟ้าในวันฝนพรำ
ซ้ำยังเป็นท้องฟ้าสีตุ่น ๆ ช่วงเช้ามืด (ภัสรสา, 2555)

ในปฏิกิริยารักต้องสาป ทศนะความรักระหว่างคู่รักปรากฏในตัวละครศุทวิธวีร์และภักติมา ความรักที่ศุทวิธวีร์มีต่อภักติมา คือ เขารักภักติมามาก รักที่เธอเป็นตัวของตัวเอง เธอ คือ สิ่งมหัศจรรย์ในชีวิตของเขา เพราะเธอทำให้เขาหัวเราะได้อย่างเต็มที่เวลาอยู่ด้วยกัน และตั้งแต่เกิดมาเขาเพิ่งจะเคยรู้สึกแบบนี้กับใครสักคนเป็นครั้งแรก เพราะเขาทำแต่งงานไม่เคยสนใจผู้หญิงคนไหน เขามีความสุขทุกเวลาที่มีเธออยู่ด้วย ถึงแม้ในตอนแรกเขาไม่เคยคิดอะไรกับเธอมากกว่าเพื่อนร่วมงานคนหนึ่ง แต่ยิ่งได้ใกล้ชิดทำให้เขารู้สึกดีและรู้สึกว่าตัวเขาโชคดีจริง ๆ ที่ได้พบและได้อยู่เคียงข้างเธอ ดังเนื้อความที่บรรยายความรู้สึกของศุทวิธวีร์ว่า “จริงสินะ...เกิดมาทั้งทีคนเรามันต้องกล้า ๆ หน่อย อยู่มาตั้งสามสิบกว่าปี เพิ่งจะเคยรู้สึกแบบนี้กับใครสักคนเป็นครั้งแรก ขึ้นให้หลุดลอยไปเป็นของคนอื่นละเสียตายแย่อันนารีมามากเหมือนฝูงลิง แต่ผู้หญิงที่รักจริง ๆ มีอยู่แค่คนเดียว!” (ศุวิลา, 2555)

2.3 การยอมรับตัวตนของอีกฝ่ายทั้งข้อดีและข้อเสีย และยอมรับความรู้สึกของตัวเองอย่างตรงไปตรงมา

ในคำสาปร้ายกลายเป็นรัก แม้ว่าปาริตีไม่ใช่คนที่ดีไปทุกอย่าง แต่สำหรับชลิตแล้วความรักคือการยอมรับตัวตนของกันและกัน ขึ้นชมข้อดีของอีกฝ่ายและยอมรับข้อเสียของคนที่เรารักได้ ชลิตยังมองว่าสิ่งสำคัญที่สุดนอกจากความรักแล้วยังมีสิ่งที่จะทำให้ชีวิตคู่ยั่งยืน คือ การไว้ใจและการรู้จักให้อภัยกัน แม้วาน้องสาวของชลิตอย่างชาลิจะยังเห็นว่าปาริตีไม่ดีพอสำหรับพี่ชายตัวเองก็ตาม เห็นได้จากเนื้อความที่ว่า

...ชาลียังคงคิดอยู่เสมอว่าเขาดีเกินไปสำหรับปารตี และปารตีไม่ดีพอสำหรับเขา แต่สำหรับชลิตแล้วประเด็นนั้นไม่ใช่เรื่องสำคัญ... หากความรักคือการยอมรับตัวตนของกันและกัน ชื่นชมข้อดีของอีกฝ่าย ยอมรับข้อเสียของคนที่เรารักได้

สำคัญที่สุด นอกจากความรักแล้ว สิ่งที่จะทำให้ชีวิตคู่ยั่งยืนคือการไว้วางใจและการรู้จักให้อภัย

ในวันนี้ ไม่ว่าปารตีเคยทำผิดพลาดอะไรเขาให้อภัยหมดแล้ว รอกัแต่ปารตีจะสามารถให้อภัยเขาได้หรือไม่ (ภัสรสา, 2555)

ส่วนปารตีเธอหลอกตัวเองมาตลอดว่าอยู่ได้โดยไม่ต้องมีความรัก แต่เธอก็รู้สึกมาตลอดเช่นกันว่าชีวิตไม่เคยเต็มเต็ม เพราะเธอไม่เคยรู้ตัวเองเลยว่าความรักยังอยู่กับเธอตลอดเวลา ภายในใจลึก ๆ แล้วสิ่งที่เธอต้องการไม่ใช่ข้าวของราคาแพง ไม่ใช่การได้ไปเที่ยวต่างประเทศพักโรงแรมหรูหรามาก แต่เป็นชลิตและอ้อมกอดของชลิต เธอยอมรับและเลิกหลอกตัวเองว่าสามารถอยู่ได้โดยไม่ต้องมีความรัก ที่ผ่านมามีความเห็นแก่ตัวของเธอทำให้ชีวิตขาดแว่นไป การไม่เห็นค่าของความรักทำให้หัวใจเธอแห้งแล้ง ดังเนื้อความที่ว่า

เธออยู่ได้โดยไม่ต้องมีความรัก อยู่ได้โดยไม่ต้องมีชลิตจริง ๆ แล้วเธอก็มีความสุขดี... จริงหรือ ปารตีเริ่มไม่แน่ใจ บางทีเธออาจเหมือนชลิตที่รู้สึกว่าชีวิตไม่เคยเต็มเต็มเลยเธอรู้สึกโหยหาบางอย่างอยู่ตลอดเวลา จนต้องหาเรื่องมาบรรเทาความโหยหานั้น เธอจับจ่ายใช้สอยข้าวของอย่างตามใจตัวเองตลอดเวลา อยากได้อะไร อยากกินอะไร อยากทำอะไร ไม่ว่าจะหรูหรา ใช้เงินมากแค่ไหนปารตีไม่เคยขัดใจตัวเองเพื่อหวังให้มันเต็มเต็มความพอใจของเธอ... ทว่ามันไม่เคยทำได้ (ภัสรสา, 2555)

ส่วนลลียาผู้ดีร้อยและไม่เคยเชื่อในรักแท้ในต้องสาปรัก ก็ต้องยอมรับความรู้สึกของตัวเอง เมื่อเธอเกือบต้องเผชิญกับความรู้สึกสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักไปจริง ๆ เธอไม่เคยคิดฝันว่าจะมีวันนี้ “วันที่จังหวะเด่นของหัวใจตัวเองผูกติดอยู่กับความเป็นไปของคนอื่น ที่ต้องยอมรับคือกลัวแทบขาดใจว่าลมหายใจของเขาจะสิ้นสุด...ไม่ว่าความรู้สึกที่มีต่อเขาตอนนี้จะเรียกว่าอะไรก็ตาม ลลียาก็ต้องยอมรับว่าหัวใจเธอไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว...” (ฉามิวาห์, 2555) ลลียาซาบซึ้งกับความปรารถนาดีที่ธารณมีให้เธออย่างสม่ำเสมอ แม้ว่าในตอนแรกเธอจะอคติ เพราะเข้าใจเขาผิด เธอจึงแสดงพฤติกรรมไม่ดีออกไป แต่ธารณก็ไม่เคยถือสา และยังอ่อนโยนกับเธอเช่นเดิม เมื่อเธอรักเขาแล้ว เธอจึงไม่ลังเลที่จะมอบ

ความรักและความปรารถนาดีกลับไป และไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อจากนี้ ไม่ว่าผลจะลงเอยอย่างไร รักที่เธอมีให้เขาจะยังคงงดงามเสมอ

2.4 การอยู่เคียงข้างกันและให้ความสำคัญกับปัจจุบัน

สำหรับธารณ ความรัก คือ ความปรารถนาที่จะอยู่เคียงข้างกันตลอดไป ที่ผ่านมามีความสุขที่ลลียาอยู่เคียงข้าง ร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน การที่มีเธออยู่เคียงข้างทำให้เขามีกำลังใจจะก้าวเดินต่อไป และเขาก็ต้องการให้เป็นแบบนี้ต่อไปเรื่อย ๆ เธอทำให้เขาได้พบและรู้จักคำว่า “เรา” ที่หมายถึง คู่ทุกข์คู่ยาก คู่ชีวิต เขามั่นใจและยืนยันว่าความรู้สึกที่มีต่อเธอเป็นรักแท้แน่นอน เขาต้องการมีเธออยู่ด้วยกันไปจนชั่วชีวิต และเธอก็ไม่ใช่เพียงคนแก่เหงา แต่เป็นคนที่เขาอยู่ด้วยแล้วมีความสุข ดังเนื้อความที่ว่า “ไม่ใช่เครื่องแก่เหงา แต่เป็นคนที่อยู่ด้วยแล้วสุขใจ ผมชอบทุกวันที่เราอยู่ร่วมกันมา แล้วก็อยากให้เป็นอย่างนั้นต่อ...” (ฉามิวาห์, 2555)

ลลียา เธอให้ความสำคัญกับความรู้สึกที่มีต่อกันและมั่นคงพอให้เรียกว่า “เรา” เธอเชื่อว่าถ้าทั้งเธอและธารณให้ความสำคัญกับปัจจุบัน และมั่นคงในคำว่า “เรา” ที่มีเพียงกันและกัน ความรักก็จะยังคงอยู่ตลอดไป ไม่สำคัญว่าเขาจะนำรักแท้มาให้เธอหรือไม่ จากเนื้อความที่ว่า

ลลียามองความหนักแน่นในดวงตาคนที่ไม่ว่าจะกำลังบอกรักเธอหรืออะไรแน่ว่าจริงอย่างที่ธารณพูด เรื่องที่ผ่านมามีส่วนไหนที่มีแต่เรื่องร้าย แต่ลลียาก็ผ่านมาได้โดยมี ‘เรา’ ที่หมายถึงเขากับเธอ ความรู้สึกที่มีต่อกันจะมั่นคงพอให้เรียกว่ารักแท้หรือไม่...สำคัญตรงไหน หรือจะพยายามหาข้อพิสูจน์ให้ได้...ต่างอะไรกับฝากชีวิตไว้กับวันหน้าที่ยังมาไม่ถึง

ให้ความสำคัญกับวันนี้ กับปัจจุบันที่ทั้งเขาและเธอมั่นคงในคำว่า ‘เรา’ ที่มีเพียงกันและกันไม่ดีกว่าหรือ ในเมื่อความสุขของลมหายใจนี้คือความจริงที่สัมผัสได้ และมันเป็นของเธอแล้ว (ฉามิวาห์, 2555)

ในปาฏิหาริย์รักต้องสาป ภัคธิมาหรือแป้งรู้สึกว่าการที่เธอมีศุภทวิรอยู่เคียงข้าง ทำให้เธออารมณ์ดีทุกวัน มีกำลังใจที่จะต่อสู้กับงานหนักและต่อสู้กับคำสาปที่เผชิญอยู่ คำสาปที่เกิดขึ้นอาจจะเป็นสิ่งที่เลวร้ายที่สุดในชีวิต แต่ก็ทำให้เธอรู้สึกว่าไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เพียงแค่เธอกับเขามองโลกในแง่ดี ร่วมมือกัน ทุกอย่างต้องผ่านพ้นไปด้วยดี ขอแค่มี “เราทั้งสองคน” จะคำสาปหรือเรื่องร้ายอื่น ๆ ก็ไม่สำคัญ หากคนสองคนรักกันและพร้อมที่จะก้าวผ่านปัญหาทุกเรื่องที่เกิดขึ้นในชีวิต ดังในบทสนทนาที่ว่า

“จริง ๆ นะคะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้แป้งรู้สึกว่าจะเกิดอะไรขึ้น เพียงแค่เรามองโลกในแง่ดี ใช้สติปัญญาในการแก้ไข ทุกอย่างต้องผ่านพ้นไปได้อย่างแน่นอน ขอแค่เราสองคนร่วมมือกัน”

“เราสองคน...จ๋าหรือ”

“ใช่ค่ะ เราทั้งสองคน”

หญิงสาวยิ้มกว้างเมื่อเอ่ยคำนี้...เธอไม่ได้อยู่ตัวคนเดียวในโลกใบนี้อีกต่อไปแล้ว ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เธอก็อุ่นใจเสมอว่าเธอยังมีศุภทวิร์...และเขาก็จะมีเธออยู่เคียงข้างเสมอเช่นกัน ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เธอก็จะไม่ทอดทิ้งให้เขาเผชิญกับปัญหาคนเดียวอย่างเด็ดขาด (ศุภทวิร์, 2555)

จะเห็นได้ว่าทัศนคติความรักที่แต่ละคู่มีต่อคนรัก คือ ความปรารถนาจะให้รักของตัวเองเป็นรักแท้ บางคนตั้งมาตรฐานว่ารักแท้ต้องสมบูรณ์แบบ สุดท้ายก็ไม่มั่นใจในรักที่มีอยู่และทำลายความรักของตัวเองลงโดยไม่รู้ตัวอย่างน่าเศร้า ในขณะที่บางคนแม้ความรักจะมีอุปสรรคอยู่บ้างแต่กลับยาวนาน จนทำให้เริ่มคิดว่ารักแท้ไม่ได้แปลว่าผิดพลาดไม่ได้ และแทนที่จะคอยแต่วิ่งหารักแท้ ถ้าเราหันมาทำให้รักที่มีอยู่เป็นรักแท้ ด้วยการยอมรับตัวตนของกันและกัน ยอมรับผิดเมื่อพลาด และรู้จักให้อภัย สิ่งเหล่านี้จะทำให้ความรักมั่นคงและยืนยาว

3. ความรักต่อสิ่งเหนือธรรมชาติ

คำสาปที่ตัวละครเอกในนวนิยายชุด Love Curse คำสาปนี้มีรัก ทั้ง 4 เล่ม ต้องเผชิญล้วนมีสาเหตุมาจากสิ่งเหนือธรรมชาติ ลักษณะร่วมของสิ่งเหนือธรรมชาติที่ทำให้เกิดคำสาป คือ ความโกรธแค้นและอาฆาตพยาบาท เนื่องจากความไม่สมหวังในความรัก ความรักถูกขัดขวาง การถูกหลอกใช้ และการไม่เชื่อในความรัก แต่สุดท้ายคำสาปก็คลี่คลายและเสื่อมสลายไปได้ เพราะตัวละครสามารถกอบกู้ความเชื่อมั่นในรักแท้ จุดเริ่มต้นของคำสาปคือการที่ตัวละครเอกในแต่ละเรื่องได้ไปซื้อของเก่าจากผู้หญิงลึกลับที่บ้านโบราณหลังหนึ่ง และเมื่อซื้อของไปแล้วจะไม่สามารถเอามาคืนได้ เพราะบ้านหลังนั้นก็จะหายไปอย่างไร้ร่องรอย การแก้คำสาปตัวละครในเรื่องต้องหาทางแก้ด้วยตนเอง แต่ในระหว่างที่ตัวละครต้องเผชิญกับคำสาป ตัวละครก็ได้เฝ้ามองความรักให้สิ่งเหนือธรรมชาติเหล่านี้ยอมรับและสลายคำสาปได้ในที่สุด สิ่งที่ช่วยคลายคำสาปได้มีประเด็นและรายละเอียดดังนี้

3.1 การปล่อยวางและการให้อภัย

จินดาวจีในปาฏิหาริย์รักต้องสาป เดิมเป็นนางฟ้าเพราะผลบุญจากการที่เธอยอมเสียสละชีวิตเพื่อช่วยคนรัก แต่ต่อมาเมื่อวิญญาณเธอรู้ว่าคนรักของเธอหักหลังและหลงลืมเธอไปแล้ว เธอจึง

ผูกพยาบาทและทำลายชีวิตของอดีตคนรักและผู้หญิงอีกคน “แต่ทว่า...ก่อนที่จะสิ้นใจไปจริง ๆ ชายหนุ่มกลับร่ายคำสาปได้จนสำเร็จโดยใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ของตัวเองเป็นเครื่องสังเวย และพันธนาการนางฟ้าสาวให้กลายเป็นดวงวิญญาณเฝ้ากาน้ำชา คอยพรากรชีวิตคนด้วยคำสาปไปตราบนานแสนนาน” (ศุริลา, 2555)

จินตามณีล่องลงภาคีมาให้ต้องคำสาป โดยการอ้างว่าสามารถทำให้เธอสมหวังในรักกับศุทธิวีร์ได้ด้วยการดื่มชาด้วยกัน แต่เมื่อทั้ง 2 คนได้ดื่มชาด้วยกันกลายเป็นว่าทั้ง 2 คนต้องคำสาป คือ “เมื่อสัมผัสสิ่งของที่ เป็นสิ่เดียวกับเมื่อยามอธิษฐานแล้วอวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งในร่างกายจะล่องหนไป และจะค่อย ๆ หายไป หายไปเรื่อย ๆ ทีละส่วนจนกระทั่งมองไม่เห็นตัวตนของเธออยู่บนโลกนี้เลย” (ศุริลา, 2555) และสิ่งที่ห้ามของภาคีมาคือสิ่งมีชีวิต ส่วนของศุทธิวีร์คือสีน้ำตาล วิธีแก้คำสาปคือทั้ง 2 คนจะต้องสัมผัสตัวกัน อวัยวะส่วนที่หายไปก็จะกลับคืนมาดังเดิม ด้วยเหตุนี้ทั้งคู่จึงต้องใกล้ชิดกันมากขึ้น อีกทั้งภาคีมาไม่ได้แค่นึกถึงจินดาวจีเลย ดังข้อความที่ว่า “ยิ่งไปกว่านั้น นางมารร้ายประจำกาน้ำชาตกใจและประหลาดใจมากเมื่อภาคีมาบอกว่าสงสารเธอที่เป็นผู้นำความทุกข์ยากมาให้ตัวเองแท้ ๆ ไม่เข้าใจเลยจริง ๆ ว่าผู้หญิงคนนี้นึกอะไรอยู่...” (ศุริลา, 2555)

ภาคีมาทำให้จินดาวจี “ผู้ละทิ้งความดีงามไปช้านานแล้วได้สัมผัสถึงไออุ่นที่ห่างหายไปนานแสนนาน...ไออุ่นที่เรียกว่า ‘ความรัก’ ‘ความสุข’ ‘การให้อภัย’ และ ‘การปล่อยวาง’ หัวใจของจินดาวจีรับรู้ถึงความเบาสบาย เอบอิม และสว่างไสวไปหมด” (ศุริลา, 2555) กล่าวคือ ภาคีมายังสามารถปลดปล่อยจินดาวจีให้กลับไปเป็นนางฟ้าดังเดิมได้ด้วยหัวใจอันบริสุทธิ์ ไม่ทุกข์ร้อนกับคำสาป ปล่อยวาง และให้อภัยผู้ที่สาปเธอ เห็นได้จากคำพูดของจินดาวจีที่ว่า “เธอปลดปล่อยฉันด้วยหัวใจที่แสนดีของเธอ...ตอนที่เธอตัดสินใจได้ว่าเธอไม่ทุกข์ไม่ร้อนกับเรื่องทุกอย่างที่เกิดขึ้น และอภัยให้ฉัน เธอได้คลายคำสาปให้กับฉันและตัวเธอเองด้วย...” (ศุริลา, 2555) เธอยังทำให้จินดาวจีเข้าใจว่าในโลกนี้ไม่ได้มีแต่คนโหดและเห็นแก่ตัว คนที่มีหัวใจอ่อนโยนและเสียสละอย่างเธอมีอยู่จริง ดังนั้นในความรู้สึกของจินดาวจี ภาคีมาจึงเปรียบเสมือนนางฟ้าที่แท้จริงอีกด้วย

3.2 การไม่เพิกเฉยต่อความทุกข์ของผู้อื่น

ทนายกรในเรื่องสาปรักบรรเลงเป็นผู้ได้รับคำสาปจากยศ ศิลปินที่โดนเหยียบย่ำศักดิ์ศรีและต้องสูญเสียคนรัก คำสาปของยศสื่อผ่านเครื่องเล่นแผ่นเสียงโบราณ ยศสาปแช่งทุกคนที่เพิกเฉยต่อการกระทำเพื่อคนอื่น ดังที่เขาเคยขอความช่วยเหลือจากภานุเทพให้ช่วยเหลือพ่อค้าดีคู่หมั้น เพราะพ่อค้าป่วยหนัก แต่ภานุเทพเป็นคนใจดำ ชอบดูถูกคนอื่น เห็นแก่ตัว เห็นแก่เงิน ไม่มีจรรยาบรรณของแพทย์ และแค้นใจที่พ่อค้าถอนหมั้นเขาผู้เป็นนายแพทย์ แล้วไปรักและแต่งงานกับยศ นักดนตรีตลกยาก ที่เขาคิดว่าไม่มีอะไรเทียบเคียงเขาได้เลย เขาจึงปฏิเสธไม่ให้การช่วยเหลือง่าย ๆ

ข้อเสนอของเขาคือยศต้องคืนพิชชาให้เขา แล้วออกไปจากชีวิตเธอ ถ้าไม่คืนให้ก็ต้องหาเงินมาเป็นค่ารักษาให้ได้ แต่สุดท้ายยศไม่สามารถรักษาวีรพิชชาไว้ได้ ทั้งยังต้องหาเงินมาใช้หนี้ให้ภานุเทพ และยังถูกขัดขวางไม่ให้ล้มดาอำปากได้ในฐานะศิลปิน เขาจึงฆ่าตัวตาย และก่อนตายเขาได้อธิษฐานไว้ว่า

...ใครได้ฟังเพลงที่เขาแต่งด้วยชีวิตเพลงนี้ เมื่อถูกบรรเลงด้วยเครื่องเล่นจากหญิงที่เขารัก จะเต็มไปด้วยความสุข ความทุกข์จากโรคภัยความเจ็บปวดจะหายไป... สิ่งที่น่าปรารถนาจะเป็นผล โดยไม่ต้องมีสิ่งใดตอบแทน แต่ต้องเป็นการขอเพื่อคนอื่นเท่านั้น เพียงแค่ใช้ริมฝีปากที่เป็นต้นกำเนิดแห่งเสียงตะกายคนที่ตนอยากมอบความสุขให้และอธิษฐาน ...หากใครเพิกเฉยในการทำเพื่อคนอื่นอย่างภานุเทพเคยทำนั้น จะต้องได้รับบทลงโทษจนสิ้นหนี่งเฉยต่อไปไม่ได้... (ปัญญปรียา, 2555)

คำสาปที่พยากรณ์ได้รับคือ หากเพิกเฉยต่อความเจ็บปวดของผู้อื่นเขาเองจะได้รับความเจ็บปวดนั่นเองหลายเท่า แต่สุดท้ายเมื่อเขารู้หัวใจตัวเอง เขายอมเสียสละรับความเจ็บปวดทั้งหมดของกันดาเพื่อช่วยชีวิตเธอเอาไว้ ดังที่ผู้เขียนบรรยายว่า “ขอให้ความเจ็บทั้งหมดของหญิงอันเป็นที่รักของเขานั้นหายไป ไม่รู้สึกเจ็บปวด ให้เธอได้ลิ้มตามองโลกอย่างสดใส มีรอยยิ้มที่แสนหวาน ให้มีใจที่เบิกบาน ให้เธอมีแต่ความสุข ให้เป็นที่รักที่จะอยู่เคียงข้างเขาไม่ว่าเรื่องร้ายใด ๆ ผั่วพาน คอยเป็นกำลังใจให้แก่เขาต่อไปอีกนานแสนนาน” (ปัญญปรียา, 2555)

หลังจากนั้นพยากรณ์ก็สลับไปเพราะความเจ็บปวดที่แล่นเข้าสู่กายเขา แต่ในช่วงที่เขากลายเป็นเจ้าชายนิทรา กันดาคอยดูแลเขาอยู่ไม่ห่าง เธอเองก็ต้องการจะช่วยเหลือเขาจึงอธิษฐานขอให้เธอหาวิธีแก้คำสาปได้ และสุดท้ายเธอก็รู้วิธีแก้คำสาปนั้นคือ เล่นแผ่นเสียงที่เธอซื้อมาจากหญิงลึกลับคนเดียวกับที่ขายเครื่องเล่นแผ่นเสียงให้พยากรณ์ เธออธิษฐานว่า “ขอให้เขาตื่นขึ้นมาจากการหลับใหล ไม่รู้สึกเจ็บปวดใด ๆ ไม่รู้สึกเหนื่อยล้า อ่อนแรง ร่างกายกลับมาสมบูรณ์ดังเดิม ขอให้ได้พบรอยยิ้มของเขา ได้ยินเสียง ได้อยู่ใกล้เขาตลอดไป... กันดาอ่อนวอนกับท้องฟ้า อ่อนวอนกับดวงดาว โดยใช้ลมหายใจของเธอเป็นสื่อแลกเปลี่ยน” (ปัญญปรียา, 2555) และในที่สุดคำอธิษฐานของเธอก็เป็นจริงเพราะความรักของเธอส่งไปถึงยศผู้สร้างคำสาป ดังที่ผู้เขียนบรรยายว่า “แล้วกันดาก็ต้องแปลกใจเมื่อเห็นร่างของผู้ชายที่เคยผันถึงกำลังยืนส่งยิ้มมาให้เธอ มีผู้หญิงผมยาว ใบหน้าเรียวรูปไข่ ดวงตากลมโต กับรอยยิ้มที่สดใสอยู่เคียงข้าง หญิงสาวคนนั้นพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน ‘คำอธิษฐานของเธอเป็นจริงได้เพราะความรักของเธอ’ จากนั้นภาพของทั้งสองก็เลือนหายไป” (ปัญญปรียา, 2555)

3.3 การพิสูจน์ความจริงใจของผู้อันเป็นที่รัก

ปาลิตาในคำสาปร้ายกลายเป็นรักซื้อกระจกต้องสาปมาจากหญิงลึกลับคนหนึ่งที่เปิดบ้านขายของเก่า กระจกนี้เป็นของ “แม่มดลองหน” และ “...ตามตำนานเล่าว่าหลายพันปีก่อนคริสต์ศักราช ได้เกิดเหตุประหลาดขึ้นกับหญิงสาวในหมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง หญิงสาวเหล่านั้นมีอาการป่วยแบบเดียวกัน คือร่างกายกลายเป็นหินตั้งแต่เอวลงไปจรดปลายเท้าโดยหาสาเหตุไม่ได้” (ภัสสรสา, 2555) และเหตุการณ์ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น เธอต้องคำสาปจากกระจกบานนี้ มนัษธร้อนใจและเป็นห่วงปาลิตามาก จนกระทั่งวันหนึ่งเขาได้อ่านเรื่องราวของละไมจากนิยายสารเล่มหนึ่งโดยบังเอิญ ละไมเป็นผู้ที่เคยโดนคำสาปนี้เช่นกัน มนัษธรจึงหาเบอร์โทรและที่อยู่ของละไม และเมื่อได้มาแล้วเขาก็โทรซ้ำรีบไปถามวิธีแก้คำสาปจากละไม แต่ละไมกลับให้คำตอบว่า “ถ้าป้าบอก คำสาปจะไม่มีวันแก้ได้เลย... เข้าใจไหม พ่อหนุ่ม แม่หนูคนนั้นต้องเจอวิธีแก้คำสาปด้วยตัวเอง ด้วยตัวเองเท่านั้น” (ภัสสรสา, 2555) วิธีแก้คำสาปมีทางเดียวคือผู้ที่โดนคำสาปจะต้องไม่สนใจหรือไม่แยแสคำสาปนั้นอย่างแท้จริง และเชื่อมั่นในรักแท้ คำสาปถึงจะคลายและหายไป ดังข้อความที่ว่า “มนัษธรเข้าใจได้ในนาทีนั้นว่าทำไมคุณหญิงละไมถึงบอกวิธีแก้คำสาปกับเขาไม่ได้ เพราะหากบอกว่าคนถูกสาปต้องไม่แยแสต่อฤทธิ์ของคำสาป ปาลิตาอาจไม่มีวันหาย เพราะความรู้สึกไม่แยแสที่แท้จริงย่อมไม่มีวันเกิดขึ้น” (ภัสสรสา, 2555) ความจริงใจของมนัษธรที่คอยอยู่เคียงข้างปาลิตาเสมอทำให้เธอซาบซึ้งใจ การที่เธอโดนคำสาปกลับทำให้เธอเจอความรักที่ยิ่งใหญ่ สำหรับปาลิตากระจกโบราณบานนี้เป็นเสมือนเครื่องพิสูจน์รักแท้ และไม่ได้ทำให้เธอพบกับรักแท้เพียงคนเดียว ยังทำให้ตนตรึงกับปาลิตาพบรักกัน และชดเชยกับปารดีได้กลับมารักกันด้วย

3.4 การยอมรับและเชื่อมั่นในรักแท้

ลลียาในต้องสาปรักเป็นหญิงสาวผู้ไม่เชื่อมั่นในรักแท้ เธอคิดว่ารักแท้ไม่มีจริง เป็นเพียงนิทานหลอกเด็ก จนกระทั่งเธอได้ครอบครอง “กำไลเพื่อรักแท้” แต่สำหรับผู้ที่ไม่เชื่อในรักแท้และเหยียดหยันความรัก กำไลวงนี้จะเป็นกำไลต้องสาปที่จะสั่งสอนให้ผู้ครอบครองรู้จักกับรักแท้ และให้เชื่อมั่นว่ารักแท้มีอยู่จริง ดังบทบรรยายที่ว่า “กำไลเพื่อรักแท้...อำนาจพรและศิโรราบแก่ผู้ศรัทธาในรัก แต่จะเป็นดังทัณฑ์ทรมานสำหรับผู้เหยียดหยันรักแท้” (ฉามิวอาห์, 2555) กำไลนี้เป็นของเจ้าหญิงแห่งแสงตะวันที่ไร้ศรัทธาในรักแท้ ลลียาต้องเปิดใจยอมรับรักแท้อย่างไม่มีอคติให้ได้ เพราะถ้าเธอทำไม่ได้ เธอจะต้องสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่างนั่นคือ “สูญทรัพย์เสียสิ้นศฤงคาร เสื่อมยศเสียนามศักดิ์ศรี พลัดพรากญาติสนิทสิ้นมิตร สิ้นสูญหยุดที่ชีวาวาย” (ฉามิวอาห์, 2555) หากเธอนึกเหยียดหยันความรัก กำไลจะบีบรัดข้อมือของเธอให้เจ็บปวด อีกทั้งยังไม่สามารถถอดได้ตราบดีที่ผู้สวมใส่ไม่ยอมรับเรื่องรักแท้

ในตอนท้ายของเรื่องลลียายอมรับหัวใจตัวเองว่าเธอรักธารณ และไม่อยากสูญเสียเขาไป ผู้เขียนบรรยายว่า “...สองมือของลลียาพนมเข้าหากัน ก้มหน้าจรดปลายนิ้ว วิงวอนสิ่งศักดิ์สิทธิ์และผู้

ทิ้งรอยสาปไว้กับกำไล ละเว่นธารณเกิด...เธอยอมแล้ว ยอมจริง ๆ...ด้วยช่วงเวลาแสนสั้นที่ได้ทำความรู้จัก และความรู้สึกตั้งต้นที่ไม่ค่อยดีนัก...อาจฟังเหลือเชื่อ แต่ลลียาคิดว่าเธอน่าจะรักธารณเข้าแล้ว...” (ฉามิวอาห์, 2555) ปาฏิหาริย์แห่งรักจึงบังเกิด ธารณรอดพ้นจากความตาย และลลียาก็ตอบรับอย่างหมดใจว่าเธอรักธารณและรู้สึกดีในใจที่เธอไม่เคยทอดทิ้งเธอ และไม่เคยยอมแพ้กับความดีร้ายที่เธอกระทำต่อเขา เมื่อทั้ง 2 คนยอมรับและสื่อความรู้สึกที่แท้จริงออกมา กำไลจึงหลุดออกได้อย่างง่ายดาย เห็นได้จากบทบรรยายที่ว่า “ในขณะที่สองหัวใจกำลังพบกับความอบอุ่นในการมีใครสักคนเคียงข้าง สิ่งทั้งลลียาและธารณไม่เคยคาดหวังก็เกิดขึ้น เมื่อกำไลเพื่อรักแท่นั้นหลุดติดมือของลลียาลงไปตกอยู่กับพื้นเอาง่าย ๆ” (ฉามิวอาห์, 2555)

เห็นได้ว่า ความรักที่เกิดขึ้นระหว่างตัวละครยังมีอิทธิพลส่งถึงการสลายคำสาป และทำให้สิ่งเหนือธรรมชาติยอมสยบให้กับความรักแท้ อีกทั้งได้ขจัดความขุ่นข้องหมองใจของผู้ร้ายคำสาปให้คลายและหายไป ดังนั้นคำสาปจึงไม่น่ากลัว และไม่มีผลต่อผู้ที่เชื่อมั่นและศรัทธาในรัก

อภิปรายผลการวิจัย

การที่ผู้เขียนดำเนินเรื่องโดยใช้คำสาปเป็นจุดเชื่อมโยงให้เกิดเหตุการณ์ที่เหนือธรรมชาติ ทำให้ผู้อ่านเข้าใจเหตุผลที่ทำให้ตัวละครมีทัศนคติความรักแบบต่าง ๆ ภายในเรื่อง เช่น เข้าใจว่าเหตุใดปารตีจึงต้องบังคับคนที่ตัวเองรัก และพยายามทำทุกอย่างเพื่อคนที่ตัวเองรัก เข้าใจว่าทำไมภักติมาถึงได้เป็นคนที่ไม่ปลดปล่อยจินตนาการได้ และทำไมศุทวิร์ถึงตกหลุมรักเธอ เข้าใจเหตุผลที่ทยากรไม่เชื่อในความรัก และเข้าใจว่าทำไมญาดาแม่แท้ ๆ ของทยากรถึงได้ทิ้งเขาไปในวันที่พ่อของเขา กำลังล้มละลาย เข้าใจว่าทำไมลลียาถึงเป็นผู้ครอบครองกำไลต้องสาป นอกจากนี้การที่ตัวละครเอกต้องคำสาป ทำให้เห็นถึงจุดเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับความรัก และนำไปสู่การแก้ปัญหาที่เกี่ยวกับคำสาปในเรื่อง ทั้งยังทำให้เห็นถึงพัฒนาการของความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครต่าง ๆ เช่นความสัมพันธ์ของทยากรกับแม่ของเขาที่เปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น ความสัมพันธ์ระหว่างศุทวิร์กับภักติที่มาที่เริ่มเปลี่ยนแปลงจากเพื่อนร่วมงานกลายเป็นคู่รัก ความสัมพันธ์ของธารณกับลลียาที่ทำงานร่วมกัน อยู่ใกล้กันทำให้เกิดความรัก ความเปลี่ยนแปลงเหล่านี้เกิดจากการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ และรู้จักคุณค่าของความรัก หากรักเป็น รักแบบไม่หลงจนลืมหูลืมตา ก็จะทำให้เข้าใจธรรมชาติของความรักด้วย ดังที่ปาวีณ รัสมิ (2561) ได้อธิบายว่าความรักเป็นอารมณ์ชนิดหนึ่งของมนุษย์ที่สามารถเปลี่ยนแปลงและหายไปได้เช่นเดียวกับอารมณ์ชนิดอื่น ๆ

ในปัจจุบันเกิดความรุนแรงที่กล่าวอ้างเรื่องความรัก ไม่ว่าจะเป็นความรุนแรงภายในครอบครัว หรือความรุนแรงที่กระทำต่อบุคคลที่ 3 หรือการทำร้ายคนที่ไม่ได้รักเราแล้ว แต่ความรักในรูปแบบนี้ไม่สามารถเรียกว่าความรักที่แท้จริงได้ เพราะความรักที่แท้จริงต้องเป็นความรักที่พร้อมเสียสละและ

ปรารภนาดีต่อผู้ที่เรารักอยู่เสมอ ดังในงานวิจัยของเฉลิมศรี จอกทอง (2534) ที่ได้กล่าวถึงความรักแท้ว่าต้องเป็นความรักที่สามารถเสียสละ แม้กระทั่งตัวเองให้คนที่รักได้ และความรักแบบอุดมคติเป็นความรักที่น่ายกย่อง นั่นคือความรักที่เป็นอมตะ แม้ว่าผู้ที่เป็นที่รักจะจากไปหรือจากตายก็ยังระลึกถึงเขาเสมอ ความรักในลักษณะนี้นำไปสู่ความรักความเข้าใจเพื่อนมนุษย์และสิ่งอื่นได้อีกด้วย ดังในการศึกษาความรักในทัศนะ อัลแบร์ต กามูส์ ของพระครูสุนทร สัมภพินิต, ปกรณ์ มหากันธาและสมหวัง แก้วสุพงษ์ (2561) ที่ศึกษาแนวคิดด้านความรักของกามูส์ผ่านงานเขียนของเขา และงานเขียนเหล่านั้นก็สะท้อนให้เห็นทัศนะด้านความรัก ที่ไม่ได้มีเพียงความรักของหนุ่มสาวเท่านั้น แต่ได้แผ่แผ่ความรักนั้นไปสู่สิ่งรอบข้างอีกด้วย

สรุปผลการวิจัย

ทัศนะความรักของตัวละครในนวนิยายชุด Love Curse คำสาปนี้มีรัก แบ่งได้เป็น 3 ประเด็นใหญ่ คือ (1) ความรักในครอบครัว (พ่อแม่/พี่น้อง) ซึ่งให้เห็นว่าพ่อแม่แต่ละคนมีทัศนะความรักที่แตกต่างกัน บางคนยึดถือความสุขของลูกเป็นหลัก และเปิดโอกาสให้ลูกตัดสินใจใช้ชีวิตด้วยตนเอง แต่บางคนคิดและตัดสินใจแทนลูก อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าพ่อแม่จะเลี้ยงดูลูกในรูปแบบใด สิ่งสำคัญที่สุดคือเขารักและคิดว่าสิ่งที่เขาทำเป็นสิ่งที่ดีที่สุด ความรักระหว่างพี่น้อง ซึ่งให้เห็นถึงความรักของพี่น้องที่เกิดขึ้นจากสายสัมพันธ์ที่ไม่สามารถตัดขาดได้ ต่างฝ่ายต่างก็คิดถึงความรู้สึกของกันและกัน และพยายามเข้าใจตัวตนของอีกฝ่าย (2) ความรักระหว่างคู่รัก ซึ่งให้เห็นความรักที่เกิดจากความเสียสละ ความรักที่ไม่ต้องการครอบครอง ความรักที่ยอมทำทุกอย่างเพื่อคนที่เรารัก ความรักที่ไม่ต้องการคนที่สมบูรณ์แบบและความปรารถนาที่จะเห็นคนรักมีความสุข และ (3) ความรักต่อสิ่งเหนือธรรมชาติ ซึ่งให้เห็นว่าอำนาจของความรักเป็นปาฏิหาริย์อย่างหนึ่ง ที่มีพลังและมีอำนาจมากพอที่จะทำให้สิ่งที่เหนือธรรมชาติยอมสยบ ทั้งยังเป็นเสมือนเวทมนตร์วิเศษที่ถอนคำสาปออกไปได้ ตัวละครบางตัวจากที่ไม่เคยเชื่อในความรัก แต่เมื่อทัศนะความรักเปลี่ยนแปลงไปก็ทำให้เขารู้จักและรู้คุณค่าของความรักว่า ความรักไม่ใช่การครอบครอง ไม่ใช่การบังคับ แต่ความรักคือการได้รัก โดยไม่หวังสิ่งตอบแทน และมอบความปรารถนาดีให้กับผู้อื่นด้วยความจริงใจ และหากเชื่อในรักแท้ก็อาจมีปาฏิหาริย์ ที่สามารถดลบันดาลให้แก้ไขทุกปัญหาในชีวิตได้นั่นเอง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

สามารถนำทฤษฎีทางจิตวิทยาด้านความรักมาวิเคราะห์ตัวบทประพันธ์ประกอบ เพื่อให้เข้าใจความรักอย่างลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น และทฤษฎีทางจิตวิทยาความรักยังสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาแบบบูรณาการกับศาสตร์อื่น ๆ หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องได้ เช่น ใช้ในการวิเคราะห์ความรักและรูปแบบความรักของบุคคล หรือศึกษาเชิงเปรียบเทียบ เป็นต้น

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ศึกษาตัวละครและทัศนะด้านอื่น ๆ ที่ปรากฏในเรื่อง หรือวิเคราะห์ประเด็นอื่น ๆ เช่น กลวิธีการเล่าเรื่องหรือมุมมอง (Point of view)

รายการอ้างอิง

- เฉลิมศรี จอกทอง. (2534). แนวคิดเกี่ยวกับความรักในบทกวีนิพนธ์ของเอมิลี ดิกคินสัน. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, มหาสารคาม.
- ณามิวาห์. (2555). *ต้องสาปรัก*. กรุงเทพฯ : บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด.
- ธัญญา สังขพันธานนท์. (2539). *วรรณกรรมวิจารณ์*. กรุงเทพฯ: นาคร.
- บุญยงค์ เกศเทศ. (2536). *แลลลวดวรรณกรรมไทย*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ปัญญาปรียา. (2555). *สาปรักบรรเลง*. กรุงเทพฯ : บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด.
- ปาวีณ รัชมี. (2561). *รูปแบบความรัก และภาษารักที่ปรากฏในมิวสิควิดีโอเพลงไทยลูกทุ่งสมัยนิยม*. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- พนิดาพร จงราชนทร์. (2559). รูปแบบความรักของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. *วารสารวิชาการศิลปศาสตร์ประยุกต์*, (กรกฎาคม-ธันวาคม), 29-37. สืบค้นจาก http://arts.kmutnb.ac.th/file_article/1501730222.pdf
- พระครูสุนทรสังฆพิณิต, ปกรณ์ มหากันธา, และสมหวัณ แก้วสุพอง. (2561). การศึกษาวิเคราะห์ ความรักในทัศนะอัลแบร์ต กามูส. *พุทธศาสตร์ศึกษา*. 9(1), 42-56.
- ภัสรสา. (2555). *คำสาปร้ายกลายรัก*. กรุงเทพฯ : บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด.
- โมนิล เตชะวชิรกุล. (2562). *คุยเฟื่องเรื่องรักใคร่ ผ่านดวงตานักจิตวิทยา กับ ผศ.โมนิล เตชะวชิรกุล*. สืบค้นจาก <https://themomentum.co/love-psychology-monin/>
- ศุภิลลา. (2555). *ปาฏิหาริย์รักต้องสาป*. กรุงเทพฯ : บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด.

อารยา ทองเพชร. (2550). การวิเคราะห์แนวคิดและกลวิธีการนำเสนอแนวคิดในวรรณกรรมสำหรับ
เยาวชนของนางไฉน ปริญญาธวัช. (วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.